

LYDIA STRONG
NA KREV

NA KREV

Lydia Strong

ÚTERÝ

Jmenuji se Timothy Jay Colins a mám problém. Takhle nějak se to říká na srazech závislých, ne? Kdybych to ale měl říct podle sebe, tak jsem Tim a jsem pod desetimetrovou hromadou sraček! Mám teď docela čas, tak vám to můžu přiblížit. Čas mám díky tomu, že sedím na policejní stanici a čekám na své zákonné zástupce. Ale tohle je prkotina.

Za prvé: jsem poloviční sirotek. To by nebylo asi tak hrozný, kdyby se díky tomu nespustily další události. Můj táta zemřel, když mi bylo sedm. Klasická autonehoda, klasický průběh. Máma tátu milovala a po něm dlouho truchlila. Než se před dvěma měsíci vdala. A tady začal jeden z těch větších průserů.

Za druhé: můj otčím je mladší než máma a je šukézní typ. To ho fakt vystihuje přesně. Je vysokej, přiměřeně svalnatej, tmavovlasej s modrýma očima. Jeho zadek by měli zakázat a někdo by mu měl namlátit, aby mu trochu zkazil ten jeho dokonalý ksichtík. Při masturbaci si představuju, že ho ohnu o náš kuchyňskej pult a pořádně ho vyšoustám. Asi vás teď nepřekvapí bod tři.

Za třetí: jsem teplej. Jo, homouš. Naštěstí nevypadám jako ta parodie, kterou vídáte v televizi. Kdybyste mě potkali, tak to do mě neřeknete. Spíš ve mně všichni vidí grázla a děvkaře. Já a děvkař? To se mi chce vždycky smát. Jo, občas s holčkou spím, ale to spíš, abych klukům zavřel rypák.

Za čtvrté: můj otčím učí u nás na škole. Ten hajzlík je učitel a všechny holky na škole se z něj můžou udělat. Je mi z toho na blití!

Za páté: jsem ,trochu‘ zamilovanej do svého otčima, a věřte mi, nechci to! Není nic horšího než neopětovaná láska. Ale bejt zamilovanej do svého nevlastního otce?! To je na provaz. Mámu mám rád, takže nepřichází v úvahu, že bych to na něj zkusil. Tak ho jen vysírám.

Za šesté: jsem pořád v nějakých rvačkách. Ne, že bych byl nějakej andílek, ale většinou do toho fakt spadnu ani nevím jak. Pomáhám kámošovi, nebo jsem prostě ve špatnou dobu na špatným místě. To je mimochodem i důvod, proč teď sedím na policejní stanici a v nose mám zaraženej smotaný kapesník.

Za sedmé: občas si nechávám od chlapů platit za sex. Ne, že bych šlapal na ulicích, ale mám pár starších ,kámošů‘, kteří mají rádi mladší kluky, rádi se s nima občas vyspí a nechtějí to zadarmo. Blbej, kdo dává, blbější, kdo nebere! Peníze se hodí vždycky. Začal jsem s tím před dvěma roky, když mi bylo patnáct, protože jsem potřeboval peníze, když jsem rozbil umyvadlo ve škole. Mámě jsem říkat nechtěl, peněz jsme moc v té době neměli, tak jsem si na to prostě sám vydělal. Od té doby to jednou za čas zopakuju. Mám jen dva ,kamarády‘. Lidi přece běžně spí s více lidma. Jinak nikoho nesháním a spím s nima jen s kondomem.

„Pane Colinsi?“ přeruší moje uvažování úřední hlas. „Pojďte za mnou.“

Zvednu se a jdu za policajtem do nějaké kanceláře. Tam už sedí policajtko, sociální pracovnice a Markus John Sorel, můj nevlastní

otec. Obě ženský se na něj tak zubí, že si ani nevšimnou mého příchodu. Až když on ke mně zvedne oči, obrátí se i ony k mé maličkosti, která stojí ve dveřích.

„Pojď dál,“ vyzve mě ta v uniformě.

Sednu si na židli vedle Markuse, ale odmítnu se na něj podívat. Raději pozoruji protější stěnu.

„Timothy? Řekneš nám, proč jste se bili? A to dokonce tolik, že musela zasáhnout policie?“ ozve se ženský hlas.

Docela naivní policajtko! To si vážně myslí, že jí něco řeknu?!

„Jeden z chlapců musel být převezen do nemocnice,“ pokračuje, když nereaguju.

Má se naučit bít. Anebo se neplést do sporů.

„Timothy?“ ozve se i druhá ženská. „Není to tvůj první záznam. Jednou už jsi tady za rvačku byl. Minule to skončilo napomenutím, ale asi sis z toho nic nevzal. Jak tě máme potrestat teď?“

Co trest smrti?

„Bylo to kvůli nějaké dívce?“

Musím se držet, aby nevyprskl smíchy. Kvůli žádné holce nestojí za to nechat si rozbít čumák.

„Timothy toho lituje,“ ozve se hluboký hlas vedle mě. „Začal nový školní rok a já, jako jeho učitel i rodič, teď na něj můžu více dohlížet. Je mi líto veškerých nepříjemností.“

Obě baby ho ujišťují, že je to v pořádku. Pokud si ještě Markus povolí knoflík u košile, omluví se ony mně.

Po vyslechnutí pouček a vyhružek můžeme odejít. Když jdeme po chodbě, vyhodím smotaný kapesník od krve. Beze slova si sedneme do auta a jedeme domů. On promluví až před naším domem.

„Tvá matka o ničem neví.“

Fajn, já jí nic říkat nebudu. Nehodlám jí přidělovat zbytečný starosti.

Zvednu se a beze slova odejdu domů. Zapadnu do svého pokoje, kde ze sebe strhám špinavé hadry. Hodím je v koupelně do pračky, rovnou se i vysprchuju a umyju si fleky od krve i bláta. Zalepím si obočí, kde se mi znovu spustilo krvácení, a podívám se na sebe do zrcadla.

Teda, já mám ránu! Do nosu jsem dostal pořádnou ránu, ale naštěstí není zlomenej. Jinak mám modráky na rukách, obličej jsem si hlídal. Ostatně, jsem hezkej! Přece ze sebe nenechám udělat nějakou obludu. Jsem podobný tátovi, což byl fakt krásnej chlap. Naštěstí tím mužským způsobem, nic jemnýho. Po mámě mám jen vlasy. Jemný blond, po ramena. Nosím je svázaný, abych nevypadal jak baba, ale nehodlám si je ostříhat.

„Timothy?“ ozve se za dveřma Markusův hlas.

„Jsem nahej,“ jestli chceš, pojď dovnitř.

„Přijď pak do kuchyně.“

Jo, jasně, ušklíbnu se.

Když odejde ode dveří, vyjdu a jdu do svého pokoje. Navlíknu si spodky a padnu s mobilem a sluchátkama na postel. Do uší si pustím rock a spokojeně zavřu oči. Nechápu, jak může někdo poslouchat ty

moderní sračky! To není hudba, to je pravidelnej hluk a kravál. Hudba umřela někdy v osmdesátých letech.

Najednou mi někdo vytrhne sluchátka z uší. Otevřu oči a uvidím nad sebou našťavanýho Markuse.

„Co je?“ podívám se na něj.

„Říkal jsem ti, abys přišel do kuchyně,“ připomene mi svým klidným hlasem.

„Nechtělo se mi tam.“

„Chtěl jsem s tebou mluvit,“ připomene mi, jako bych snad byl senilní a nepamatoval si, co se stalo před pár minutama.

„Jo, to byl ten důvod, proč se mi tam nechtělo. Na výchovný kecý nejsem zvědavěj.“

„Proč ses bil?“ vyptává se.

„Osobní důvody,“ pokrčím rameny.

„Nějaká dívka?“

Teď se od srdce rozesměju, takže pochopí, že se netrefil. Asi ho naočkovaly ty baby na stanici.

„Tak proč?“ naléhá na mě Markus s vážným výrazem. Ten má vlastně pořád, on se nikdy moc nesměje. Prostě suchar!

„Měli jsme rozdílné názory,“ usměju se na něj.

„To není důvod se bít!“

„Národy se kvůli rozdílným názorům i vraždí. My si jen dali pár facek,“ tak to neřeš!

Proč se neustále snaží chovat jako můj rodič, když jím není? Tím mě vytáčí ještě víc, než když se přede mnou předkloní pro spadlou věc.

„To nebylo pár facek! Podívej se, jak vypadáš!“ ukáže na mě prstem.

„To se zahojí, ale dojíám mě tvoje starost.“ Nedojíám, spíš mě pěkně sere, ale já mluvím sarkasticky pořád.

„Co řekne tvoje máma?!“

„O ni se bát nemusíš, je už zvyklá. Řeknu jí, že jsem spadl z kola. Ona tomu uvěří. Nikdy se po pravdě moc nepídí. Asi se bojí.“ A na rozdíl od Markuse je normální a nechává mě žít!

„Co kdyby tě umístili do nápravného zařízení?“ vyšiluje dál.

„Neumístili.“

„Ale co kdyby–“

„Kdyby kdyby! Kdybychom žili ve středověku, tak už bych byl ostrílenej rytíř. Nesnáším *Kdyby*!“ zvýším hlas.

„Timothy –“

„A neříkej mi Timothy, nemám to rád. Jsem Tim.“ Všichni to ví a respektují, že nechci, aby mi říkali celým jménem! Jen máma mi tak může říkat. Dala mi život i to jméno, takže to má povolený.

Markus stojí před mojí postelí, dívá se na mě a mlčí.

„Co? Budeš mě pozorovat? Jestli už nic nemáš na srdci, tak běž ven z mého pokoje,“ kývnu ke dveřím.

Strčím si sluchátka do uší, lehnu si a zavřu oči. Když je za pár minut otevřu, zjistím, že už v pokoji není.

V telefonu mi pípne sms od mého nejlepšího kámoše Oliho.

Oli: Tak jak?

Já: Dobrý.

Oli: A policajti?

Já: Ani jsem nedostal vynadáno.

Oli: Markus to urovnal?

Já: Jo.

Oli: To máš dobrý.

Oli: Já mám zaracha na hodně dlouho.

Oli: Však si viděl, ne?

Já: Jo, tvá máma má hodně výraznej hlas

Málem zbourala celou policejní stanici. Ale s takovým synem se ani nedivím, Oli je v průseru častěji než já.

Oli: To není hlas, to je ječák!

Já: Uvidíme se zítra, pak ti vše povím.

Oli: OK.

Když uslyším, že máma přišla domů, natáhnu si kalhoty a triko a jdu do kuchyně. Máma vytahuje nákup u ledničky a Markus něco píše u stolu. I když je mamka o jedenáct let starší než její druhý manžel, není to na ní moc poznat. Vypadá daleko mladší než na 39 let. Asi to dělá drobná postava a zlaté vlasy, které má zastřižené do mikáda. Kdybych ji vydával za svoji sestru, tak by mi určitě lidi uvěřili.

„Ahoj mami.“

„Ahoj Timothy,“ pozdraví mě a otočí se od ledničky ke mně. „Co se ti stalo?“ vyděsí se při pohledu na mě.

„Spadl jsem z kola, nic hrozného, neboj.“ Tuhle výmluvu používám tak často, že musím vypadat jako pěkný lempl.

„Vždyť krvácíš!“

„Už ne, jen jsem měl odřený obočí, ale je to dobrý. Co je k jídlu?“ podívám se přes ni k pultu.

„Timothy –“

„Mami, co je k jídlu?“ Hlavně se v tom nebabrej, požádám ji v duchu.

„Udělám za chvíli těstoviny s kuřecím masem a omáčkou,“ vzdychne, ale nechá toho.

„Dobře, tak já si jen skočím vedle za CC,“ kývnu k vedlejšímu domu.

„Jídlo bude za půl hodiny,“ informuje mě ještě můj jediný žijící rodič.

„OK.“

„Nechceš pozvat CC na večeři?“ nabídne jako vždy máma.

„Zeptám se jí.“

Vyjdu zadním vchodem a přeskočím malý plůtek, který nás odděluje od sousedů. Sousedi i my tu bydlíme celý život a s CC se kamarádíme odmalička. Dřív tu bydlel i její starší brácha Mark, který mi byl starším bráchou a spolu jsme vymýšleli spoustu krávovin. Bohužel je ale na univerzitě a bydlí na koleji. Dost mi chybí, ale často si píšeme a voláme. Teď se o CC starám sám, ostatně, je pro mě jak ségra, říkáme si všechno. I to, co Olimu nikdy neřeknu.

Sousedí mají na rozdíl od nás patrový domek a CC má pokoj v patře. Vyšplhám se po laně, který visí z jejího okna, nahoru. Když tu lano nevisí, znamená to, že není doma nebo nechce být rušená.

„Čau,“ skočím do pokoje.

CC zrovna sedí u svého psacího stolu a na něco se dívá na notebooku.

„Čau,“ odpoví mi a otočí se na mě. Je to hezká holka, menší a štíhlá, na hlavě má silnější dredy, které jí kupodivu sluší. Piercing má ve rtu, zatímco já ho mám v obočí. Teda měl jsem ho ještě ráno, než mi ho ten zmrd utrhnul!

„Teda, ty jedeš,“ pochválí mě.

„Jak to víš?“

„Moderní technologie, brácho,“ kývne k notebooku.

Nahnu se jí přes rameno a vidím, že to už vidí na síti a lidi to náležitě komentují.

„Píše se, že to byla brutální bitka s bejsbolkami,“ cituje z obrazovky.

„Bejsbolky tam nebyly, jen ruce.“

„A důvod rvačky?“ zvedne zvědavě obočí.

„Navázeli se do Oliho.“

„To si ten opičák neumí vyřešit svoje problémy sám?“ zamračí se.

CC nemá mého kámoše moc v lásce, i když on by se pro ni rozkrájel. Nadbíhá jí už několik let, ale ona ho pořád ignoruje a odmítá v něm vidět něco jiného než obtížný hmyz.

„Nedělej si z něj srandu, vždyť za chvíli s tebou by dal cokoli!“ zastanu se ho. Sice není úplně normální, ale je to kámoš.

„Ne za chvíli, ale za jedno číslo. Takovej fakt na mě nevleze,“ ušklíbne se ona a otočí se znovu k počítači.

„Jsme holt chlapi, chceme jídlo a sex.“

„Markus tě z toho zase dostal?“

„Jo.“ Bohužel. Zase mu musím být za něco vděčnej!

„Dostává tě z průserů na škole, a teď i u policie,“ shrne to pěkně dohromady.

„Z vděčnosti bych mu měl lízat zadek,“ odfrknu si.

„To bys byl šťastnej, co?“

Zakroutím jen hlavou. CC ví, že bych skákal radostí, kdyby mi něco takovýho dovolil.

„Máma tě zve na večeři,“ odběhnu od tématu.

„Díky, ale už jsem jedla,“ výjimečně odmítne jídlo. „Co na tvá zranění říkala máma?“

„Znáš ji, ne? Jo, ale myslí si, že jsem spadl z kola, tak se neprokecni,“ varuji ji přísně.

„Neboj, víš, že držím jazyk za zuby. Každopádně teď vypadáš drsněji,“ prohlídne si mě CC.

„Jo, ale přišel jsem o piercing. Ten zmrld Van mi ho vytrhl z obočí,“ postěžuju si.

„Tak ti propíchneme to druhý,“ mávne ona rukou.

„Ale Vana stejně nakopu do prdele!“ Ten stříbrnej kroužek jsem nenašel!

„On vyvázl bez zranění?“

„Ne, vypadá hůř než já,“ já se totiž prát umím.

„Tak vidíš. Kašli na to.“

„Co vaši?“ zeptám se. Mezi jejíma rodičama to zrovna neklape. Teda, neklapalo to mezi nima nikdy, ale teď to je ještě horší.

„Čím dál horší. Vypadá to, že matinka zanáší.“

„Jako že má chlapa?“ Nevěřím!

„Jo. Aspoň podle táty a jeho důkazů,“ pokrčí CC celkem lhostejně rameny.

„To je teda ...“

„Jo.“

„Jak se jí to podařilo?“ Nechci bejt drzej, ale její máma, na rozdíl od té mé, nevypadá dobře. Má docela dost nadváhu, nestará se o sebe a nemožně se oblíká.

„Já nevím, asi ho zfetovala. Nebo je to nějakej zoufalec,“ zatváří se zhnuseně ségra.

„Nemůžu tu dneska spát?“ zeptám se CC.

„Proč?“

„Prostě tak. Vždyť tu spávám často.“ Tak proč se teď vyptává?!

„Řekni mi, proč tu chceš spát, a můžeš tu být.“

„Poslední dobou jsou ti dva,“ kývnu k našemu domu, „jako králíci. Dělají to každou noc.“ Při vysvětlování se raději dívám na její plakáty.

„Ty je slyšíš přes zdi?“

„Jo a vadí mi to!“ Jsou hnusně hlasití! Máma teda víc, asi ten blbec to umí dobře. Což je jen další důvod ho nesnášet! Jen kdyby to tak šlo.

„Vadí ti slyšet svoji matku při sexu, nebo Markuse, jak si to s někým rozdává?“ zeptá se mě ségra.

„Za bé. I když i áčko je dost děsný.“

„To chápu. Klidně tu spi, ale nezaručuju klid. Naši se teď pravidelně hádají.“

„Všechno je lepší, než být doma.“ A být v jeho blízkosti.

„Ráno to odvoláš,“ usměje se na mě CC.

„Jdu se najíst a večer přijdu.“

„Jo, čau.“

Vylezu ven a jdu k nám do kuchyně. Máma zrovna dodělává jídlo a Markus prostírá. Vzornas jeden!

„CC nepřijde, už jedla,“ řeknu mámě.

„To je škoda.“

„Tys věděla, co se vedle děje?“ Sednu si ke stolu a dívám se na mámu, než abych musel pozorovat Markuse v jeho domácích riflích a tričku.

„Ano, nejsem hluchá,“ přitaká máma a položí mísu s jídlem na jídelní stůl.

„Nic jsi mi neřekla,“ vyčtu jí. Pokud se se ségrou něco děje, tak bych o tom měl vědět!

„To není na probírání s dětmi.“

„Nejsem dítě. Za dva měsíce budu plnoletý.“ Kdy už máma pochopí, že rostu?! Už teď jsem o dvacet centů vyšší než ona a stejně mě pořád bere jako malýho.

„Pro mě jsi dítě pořád. Až do mé smrti.“

„Bezva,“ ušklíbnu se.

Máma nám všem naloží a začneme jíst. Naštěstí vaří skvěle, takže se jednou za den pořádně najím. Školní jídelna je spíš špatnej vtíp.

Podle mě tam dováží zbytky, který nechtěli sežrat prasata na farmě za městem.

„Jak to bere CC?“ ptá se máma, když se pustíme do jídla.

„Nic moc neřekne.“ Stejně bych to mámě neřekl, na ségru nebonzuju! A ona na mě taky ne. Díky Bohu, bylo by dost věcí, který by mohla prásknout a já bych z toho měl průser jako barák.

„Musíš jí být teď oporou,“ apeluje na mě máma.

„Mami! Po osmisté! Já s ní nechodím!“ zavrčím.

„Já vím, ale stejně jste pořád spolu!“ trvá na svém máma.

„Jako kamarádi! Proboha, vždyť se známe od narození!“ To by bylo... fuj!

„Spáváš u ní.“

„Spávám u ní, ne s ní!“ A proboha nemluvte o tom, nebo se poblíju! Vždyť je to jak incest!

„Timothy, já nejsem s těch rodičů, kteří si myslí, že jejich děti jsou nevinní až do svatební noci. Nic mi říkat nemusíš, ale nelži mi,“ podívá se na mě mamka.

„Já nelžu!“ Ne v tomhle. Se CC jsem nikdy nic neměl. Dokonce ani dětské pusy nebo podobné blbinky. Nic takovýho mě ani ji nikdy nenapadlo!

„Dobrá. Tak se nerozčiluj a jez.“

Pustím se znovu do jídla a máma se obrátí na Markuse.

„Jak to jde Timothy ve škole?“

„Mami! Já jsem tady! Co takhle se zeptat mě?!“ zvednu znovu prudce hlavu. Ona mě nevidí, nebo co?!

„Vše v pořádku. Školní rok začal teprve před dvěma týdny, tak se ještě neznámkuje,“ promluví klidným hlasem Markus a já mám chuť ho praštit!

„To jako, že až se začne známkovat, tak to v pořádku nebude?“ otočím hlavu na něj.

„To jsem neřekl. Nepatříš mezi špatné žáky. Máš průměrné známky, ale mohl bys zabrat. Nejen v učení,“ podívá se na mě vážně.

„A v čem ještě?“ zeptám se naštvane.

„Tvé chování nepatří mezi ukázkové. Jsi spíše znám jako problémové dítě,“ řekne a já nevěřím tomu, co slyším. Kdyby u stolu neseděla máma, tak po něm hodím talíř s jídlem.

„Omlouvám se, že nenaplnuji tvoji představu o vzorném nevlastním synáčkovi. Víš co? Udělej si s mámou děcko. S tvou genetickou výbavou bude určitě dokonalé.“ Odsunu se znechuceně od stolu a odcházím.

„Timothy! Markus to tak nemyslel!“ volá za mnou máma. Na to odpovím bouchnutím dveří. Proč ani po takovýchle kecech toho kreténa nedokážu nenávidět?! Spíš jsem nasranej, ale nenávisť to není. Když jde o něj, tak balancuji mezi vztekem a sebelítostí, mezi láskou k mámě a k němu. Docela dost se bojím výsledku, toho, co nakonec převáží a kdo zvítězí. Jestli svědomí, nebo chtíč.

Vezmu si věci na spaní a jdu za CC už teď.

„Co je?“ podívá se, když jí skočím do pokoje. Sedí na židli u stolu jen ve spodním prádle a lakuje si nehty na nohách fosforově zeleným lakem.

„Já toho kreténa nesnáším!“

„Co zase udělal? Políbil před tebou tvoji mámu?“ zasměje se a dál si hraje se svými nehty.

„Ne. Řekl, že jsem problémové dítě.“

„To je ale pravda,“ zastane se ho CC.

„Ať si svoji pravdu sežere!“ vztekám se dál a hodím svoje věci na koberec.

„CC?“ ozve se pod oknem hlas mojí mámy.

Ségra po mně hodí pohledem, jako, jestli půjdu k oknu, ale já zavrtím hlavou. Nechci teď s mámou mluvit, byl bych na ni hnusnej a to nechci.

„Dobrý den paní Sorelová,“ vykoukne CC jen ve spodním prádle ven.

„Je u tebe Timothy?“

„Jo, je tu, ale je trochu naštvanej,“ odpoví ségra.

„Bonzáku,“ ucedím přes rameno.

„Já vím, jen jsem nevěděla, kde je. Bude u tebe i spát?“ vyptává se dál moje máma.

„Jo, bude.“

„Dobře. Děkuji. Ahoj.“

„Hezkej večer.“

CC se vrátí zpět na svoji židličku a dolakuje si druhou nohu.

„Jak to vypadá?“ natáhne ke mně nohy.

„I kdyby ses topila v Nilu, tak tě záchranáři bezpečně najdou. Svítí to šíleně.“ Stejně jako všechno, co ona nosí.

„Perfekt,“ usměje se spokojeně. „Chceš se na něco kouknout?“ kývne k noťasu.

„Ani ne. Jsem trochu unavenej.“

„Nemáš se bít. Tak si lehni a spi. Já půjdu až za chvílku, ještě něco dopíšu.“ Otočí se k nořasu a začne do něj bušit.

„Zase ten tvůj blog?“

„Jo.“

Převlíknu se do spacích kalhot a zalezu do její postele. Naštěstí má obrovskou postel, takže se tam pohodlně vejdemo. Usnu skoro okamžitě, jsem fakt utahanej.

V jedenáct v noci mě ale probudí křik.

„Co to je?“ zeptám se do tmy.

„Máma a táta.“

„Co budeš dělat, jestli se rozvedou?“

„Nevím. Škoda, že brácha ještě nemá práci. Kdyby to bylo až poté, co dodělá vejšku, tak bych šla za ním. Ale takhle nevím.“

„Mohla bys bydlet se mnou,“ nabídnu jí.

„Jako u vás?“

„Ne, u mě. Až budu plnoletej, tak se odstěhuju. Nechci tam bydlet, zbláznil bych se. Nebo bych provedl nějakou kravinu,“ což je čím dál pravděpodobnější!

„Jako, že bys Markuse znásilnil?“ rozesměje se do tmy CC.

„Ty se směješ, ale i to je možný!“ Nebo spíš Markuse zmlátím nebo urazím tak, že se mnou on ani máma už nikdy nepromluví.

„Ty máš peníze?“

„Jo, šetřím si.“

„Od klientů?“

„Neříkej jim tak. Ale jo, od nich.“

„A jak jim mám říkat? Strýčkové?“ zeptá se posměšně, protože ví, že jsou oba o dost starší.

„Neříkej jim nijak.“

„Jaký to je? Myslím prodávat se?“

„Mně to nijak nevadí. Nejsou to žádní anonymní ošousti z ulice, ale normální chlapi, se kterýma se znám několik let. Takže já v tom nic špatnýho nevidím,“ vysvětlím jí poněkolikáté.

„Mně to přijde divný.“

„Tak nad tím nepřemýšlej.“

„Máš tolik peněz, že můžeš platit nájem?“

„Peněz mám tolik, že si můžu koupit malej byt. Pak mám sirotčí důchod, kterej mi stačí na jídlo, kdybych žil sám. Nikdy jsem neutrácel, takže peníze mám.“ Nerozhazuju zbytečně, v tomhle jsem dost zodpovědný.

„Pokud to dopadne blbě, tak tvou nabídku využiju,“ řekne mi tiše CC.

„Kdyby se do té doby něco stalo, tak přijď k nám.“

„Dobře. A neboj, oni už brzo dořvou, tak budeme moct spát,“ ujistí mě.

Má pravdu, do patnácti minut je ticho a my v klidu usneme.

STŘEDA

Ráno mě vzbudí žďouchanec od CC. „Vstávej, musím do školy!“ „Proč?“

„Na debilní otázky takhle brzo po ránu neodpovídám,“ řekne mi a znovu do mě ždouchne, abych se probрал. Sednu si na posteli a snažím se probrat.

„Tebe to neštve?“ ozve se CC.

„Co?“

„Mít každý ráno erekci?“ kývne pod můj pas.

„Aspoň vím, že mi všechno funguje.“ Pořád lepší, než kdyby mi nestoupl ani při modlení! Na tyhle problémy budu mít čas až po šedesátce. Aspoň doufám, že až v tomhle věku a ne dřív.

„Doufám, že si ho tady nebudeš honit,“ zvýší mírně hlas moje drahá nevlastní sestřička.

„A co s ním mám dělat? Takhle dolů nesešplhám!“ A se stojákem rozhodně nepůjdu přes jejich dům, ulici a náš dům.

„Tak jdi aspoň do koupelny!“ mávne ke dveřím.

„Co vaši?“ Nechci je v tomhle stavu potkat. Stejně její rodiče celkově moc nemusím.

„Máma spí a táta už je v práci.“

Neochotně se zvednu, vyplížím se z jejího pokoje do koupelny, zamknu se tam a udělám si to. Pak se opláchnu, aby CC neřekla, a jdu zpátky do jejího pokoje. Tam si vezmu svoje věc a jdu k oknu.

„Za chvíli tě vyzvednu.“

„Dvacet minut!“ zvedne výhružně prst CC.

„Klid, taky se musím najíst.“

Sice ségra, ale jako každá ženská, je otravná. Proto jsem radši s chlapama.

Slezu a jdu rovnou do kuchyně. Markus i máma snídají. Máma má na sobě šedý kostýmek a Markus bílou košili, černé kalhoty a černou kravatu. Pan elegán! U nás ve škole nemusí ani učitelé, ani studenti nosit předepsané oblečení nebo uniformy. On je jeden z mála, kterej nosí formální ohoz. Většina učitelů chodí oblečená normálně nebo naopak až moc výstředně. Kromě Markuse se takhle oblíká už jen řídá, a to je tuplovanej vůl.

„Dobrý ráno,“ zabručím.

„Ahoj Timothy, sedni si, hned ti nachystám snídani,“ zvedne se máma a jde mi nachystat jídlo.

„Ahoj,“ ozve se i Markus. „Chceš vzít do školy?“

Jako bych s ním někdy jel! Vždycky jezdím na kole s CC. Sice všichni ví, že jsme ‚rodina‘, ale stejně se moc s učitelem nechci ukazovat. A s Markusem už vůbec ne.

„Jedu se CC,“ odmítnu jako obvykle.

„Vezmu i ji,“ nabídne ten nezmar.

„Pojedeme na kole,“ pronesu rozhodným hlasem, kterej nepřipouští žádný další diskuze. Proč to každý ráno musíme řešit? Už mohl dát po dvou měsících pokoj.

„Dobře,“ přikývne.

„Tady máš,“ postaví máma přede mě talíř se zapečenýma toustama se sýrem, šunkou a hořčicí. „Jak se ti spalo u CC?“

„Její rodiče v noci řvali,“ poznamenám a pustím se do jídla.

„Vím, slyšela jsem to. Mluvil jsi s ní o tom?“ sedne si zpět ke své snídani máma.

„Jo, měli jsme důvěrnou chvíli,“ řeknu ironicky s plnou pusou, ale máma to nepochopí.

„To je dobře.“

„Timothy?“ ozve se Markus. On si snad nikdy nezapamatuje, že mi tak nemá říkat! Tak mi říká jenom máma, jí to toleruju. Je ale on snad máma? NE, není!

„Timothy?“ řekne znovu, když nereaguju. Jedině, kdybych mu povolil říkat mé celé jméno je, kdyby mi ho při orgasmu šeptal do ucha.

„Timothy?“ opakuje pořád dokola Markus.

„Co je?“ naštvu se, protože teď ani jeden orgasmus nemáme a i přesto používá celou verzi mého jména.

„Nechci, aby sis myslel, že tě vyhazují nebo nějak vyštřádám z tvého domu. Jen se tě snažím motivovat k lepším výkonům a chování,“ začne mi vysvětlovat.

„Chování, které se líbí tobě?“ podívám se na něj se zdviženým obočím. Sedí si u stolu ve svém nažehleném oblečení a tváří se jak svatoušek. Svatoušek se svalnatým tělem a mužnou, hladce oholenou tváří.

„Chování, které je dobré pro společnost,“ odpoví mi Markus.

„Seš komunista?“

„Nejsem. Člověk se ale musí naučit určitá pravidla, aby dokázal žít ve společnosti. Vyrosteš, budeš chodit do práce a nemůžeš se přece

hádat nebo dokonce prát se svým šéfem, když se ti nebude líbit zadaný úkol. Člověk se musí naučit i ústupkům,“ dál používá blbý argumenty.

„Ale když se všichni budou jen přizpůsobit tak nebude žádný pokrok, společnost zakrní. Nebudou žádné osobnosti, žádné významné díla nebo činy, protože všichni budou stejní!“ odpovím mu já.

Markus se na mě překvapeně zůstane dívat. Ano, mám i mozek a občas ho i používám.

„Já nechci, abys potlačoval svoji osobnost, jen respektuj pravidla. Ty přece neomezují osobnosti. Pravidla mají hodně velký rozestup, aby se v nich dalo dobře růst a pohybovat,“ dělá mi přednášku.

„Mluvíš jako nějaký stoletý dědek!“ odfrknu si posměšně.

„Ne, mluvím jako dospělý“ zakrouť hlavou Markus.

Takovej výstavní exteriér a vnitřek je starěj!

„Takhle nemluví dvaceti osmiletý dospělej, ale vyschlá treska,“ odfrknu si. Takhle nemluví ani máma, který je třicet devět.

„Timothy! Markus to myslí dobře,“ zastane se svého druhého manžela má máma.

„Jo, je úžasnej. Můžu se nasnídat bez výchovné masírace?“ požádám je se zvednutým obočím.

„Tak to myšleno nebylo,“ ohradí se Markus.

„Mně to tak přišlo. Jestli to tak nebylo, tak mě nechte najíst.“

Pak už jsou oba zticha. Máma se za chvíli zvedne a odejde do práce. Předtím ocicmá mě i trochu víc Markuse. Její rtěnku si z tváře smyje ve sprše.

Hodím na sebe otrhané rifle, vytaháný triko, na krk pověším pár řetězů, na ruku kožený náramek, do batohu vrazím mobil, cigarety a zapalovač, nazuju se do tenisek a jdu. Markus ještě sedí u stolu, jede autem, tak je tam rychleji. Z garáže vezmu kolo a jdu k CC. Ta hned vyběhne a sedne si na sedátko za mnou. Nechal jsem ho tam pro ni přidělat. Do školy to máme tak patnáct minut na kole. V zimě jezdíme busem, máma má strach, abysme se na zmrzlé silnici nepřizabili. Taky není příjemné bejt přimrzlej k řidítkům a do školy přijet se zmrzlýma koulema.

U školy kolo zamknu a jdeme do budovy. CC se ode mě u vchodu odpojí. Chodí o rok níž, nemáme žádný společný hodiny. Dnes končí později. Někdy na ni čekám, někdy jezdím sám.

První hodinu máme Dílny. Ty mě fakt baví a vyrábějí nábytku je něco, co chci dělat po škole. Jsem manuálně zručnej, takže mám samý dobrý známky. Taky jsem si je zapsal na každéj den.

Vejdu do třídy a sednu si na svoje místo vedle svého nejlepšího kámoše.

„Ty vole!“ vydechnu, když uvidím Oliho obličej. Ten kluk není hezkej normálně, natož když má natrhlej ret, monokly na obou očích, nateklej nos a jednu čelist. Já jsem našťěstí dopadl líp. Natrhlý obočí je zalepený a vypadá drsně. Pod jedním okem mám jen náznak monoklu, ostatní splasklo.

„Já vím! Jak to že ty nic nemáš?“ rozčílí se on, když si sedám do naší lavice.

„Umím uhýbat!“ ušklíbnu se na něj.

„Van vypadá ještě hůř než já! Dobils ho pořádně,“ rozesměje se nahlas a škodolibě Oli.

„Neměl se do tebe srát!“ ušklíbnu se.

„Jo, díky za to. Neměls problémy doma a na policajtech? Mě máma vyzvedla dost brzo, ale ten řev doma. Kdybych neměl tolik monoklů, tak by mi asi ještě přidala!“ otřepe se Oli. Docela ho chápu, jeho máma je docela dost od rány. Taky vychovávat sama dvě děti, když je jeden z nich magor, dá docela zabrat. Já bych Oliho jako svého syna nesnesl. Už takhle jsem rád, že se ho občas zbavím.

„U mě dobrý,“ uklidním ho.

„Máš skvělý rodiče.“

Oli o mojím ,menší‘ slabosti pro Markuse neví. Neumí držet hubu. Ale jinak je to dobřej kámoš.

„Mám na měsíc zaracha! A žádný kapesný! A žádnéj počítač!“ brečí dál vedle mě Oli.

„Můžeš chodit na školní.“

„Tam se asi na porno dívat nebudu,“ klepne si na čelo Oli.

Do třídy vejde pan Poliski, kterej nás má na Dílny.

„Tak mi ukažte vaše projekty, na které budete tento půlrok pracovat. Dvě židle uděláte tady ve třídě, stůl doma, ale přivezete jej nebo jeho fotky ukázat.“

Vytáhnu z batohu svůj návrh a ukážu mu ho, když přijde k naší lavici.

„Třešňové dřevo, jednoduchý námět, něco na způsob selského nábytku. Bude to venkovní stůl a židle, na terasu,“ představím mu to.

„Třešňové dřevo je pevné a tvrdé, takže se na venkovní nábytek hodí. Je i pružné, dobře se obrábí, ale s dláty je to horší, špatně se řeže přes vlákna. Přířezy musíš sušit pozvolna a opatrně, jinak se ti zbortí. Nechceš radši zkusit švestku? Ta má taky výrazné letokruhy, ale pracuje se s ní líp,“ navrhně mi pan Poliski.

„Máme terasu z třešně,“ zakrouťím hlavou. Musí to být třešeň.

„Jasně. No, ty to zvládneš. Ale dej si vážně načas s tím sušením,“ upozorní mě znovu.

„Jasně.“

Učitel se přesune k Olimu.

„Co to je?“ zvedne dvěma prsty kus špinavého papíru. „Toaleťák? Použijte?“

„Můj projekt,“ odpoví můj spolusedící.

„Kde?“ podívá se pozorněji na papír pan Poliski.

„Tady,“ Oli se snaží rukou uhladit pomačkaný papír. „Tady je nakreslenej stůl, tady židle.“

„Ty máš mladší sourozence?“

„Já? No, mám třináctiletou ségru.“

„Aha, já myslel, že ti to kreslil tak pětiletý mladší sourozenec. Kde máš rozměry? Kde máš prostorový nákres z více stran? Kde máš odhad potřebného materiálu? Kde máš soupis náradí?“ nabírá hlas pana Poliského na intenzitě.

„Co?“ odpoví mu ale jen tupý obličej.

„Podívej se vedle k Timovi, jak to má vypadat!“ zařve na něj a jde dál.

Oli se ke mně nahne a zírá mi do papírů.

„Co to je?“ zapíchne ukazováček do mého projektu.

„To je odhad, kolik budu potřebovat dřeva.“

„A tohle?“ posune prstem níž.

„To je vzorec povrchu celého stolu a židlí, abych věděl, kolik budu potřebovat laku.“

„A co tohle?“ další posunutí prstu.

„To je typ hřebíků, které se pro tohle dřevo hodí.“

Oli ještě chvíli čučí do mého nákresu, pak se nahne nad svůj a začne si na něj kreslit prsa.

„Víš, že ten nákres musíme odevzdávat?“ zeptám se ho.

„Fakt?“

„Děláme to každej půlrok. Ty si to nepamatuješ?“

„Ne.“

„Nehul tolik!“ poradím mu. Tráva mu vyžrala paměť v mozku.

Po hodině si zajdu zakouřit cigaretu na záchod. Nekouřím moc, jen tak dvě denně. Vevnitř sám nejsem, ale pochybuju, že mě někdo napráská. Ví, že by dostali pár facek.

„Hele princezno, vypadni, chci se v klidu vychcat,“ ozve se kretén Lenny. Říká to Keyovi, o kterém se ví, že je na kluky. Přezdívka Princezna na něj sedí, je takovej jemnej chlapeček. Bohužel je tady sám, bez svých kámošů nebo bez svého nabíječe. Teda, říká se, že ulovil hvězdu školy, kapitána plaveckého týmu, Nicka Bergera.

Nevím, jestli je to pravda, každopádně Nick se ho pořád zastává, chodí s ním ven a několik měsíců ho neviděli s babou.

Lennyho nesnáším, a navíc s Keyem chodím do Dílen, Světových dějin a Matematiky a je v pohodě. Taky nemám rád, když někdo útočí na slabší, to je pro mě zbabělec!

„Lenny, já vím, že se bojíš, že se rozkecá, že ho máš malýho, ale máš smůlu, už to ví všichni. Tak ho nech na pokoji,“ kývnu ke Keyovi.

Lenny prudce zrudne a vypadne ven, aniž by se vychcal. Zůstanu tam jen já a Key. Sedím dál na parapetu a kouřím, než si Key umyje ruce a jde pryč. U dveří se zarazí.

„Vážně ho má malýho?“ zeptá se mě.

Zvednu ruku a dám ukazováček a palec asi tři centimetry od sebe. Keye to rozesměje a odejde ze záchodu. Škoda, že nejsem na tyhle sladký typy, neškodilo by to si to s ním rozdat. Jen bych zjistil, jestli je tak nevinnej i v posteli.

Típnu cigaretu, nedopalek zabalím do toaletáku, aby šel spláchnout, hodím ho do záchodu, umyju si ruce a vypadnu. Další hodinu, Světové dějiny, strávím s hlavou na lavici. V těchhle hodinách stejně nikdo nedává pozor. Divím se, že učiteli není divný, že všichni leží na lavici. Nebo že pár lidí nahlas chrápe!

Pak zaběhnu dát do kanceláře protokol z vyšetřování té rvačky. Paní Coolová, osoba s divně barevnými vlasy, si ho přečte a založí k mé, už tak dost tlusté složce. Otočím se a chci odejít na Matiku, když z kanceláře řídí vyleze jeho zástupkyně s nějakým vysokým ramenatým klukem.

„Jsme moc rádi, Tome, že přemýšlíš o přestoupení na naši školu. Ale proč až po zahájení školního roku?“ ptá se zrovna naše školní ‚krasavice‘ a generálka paní Dooliová.

„Před pár dny jsem oslavil plnoletost a můžu sám rozhodovat, kam budu chodit na školu,“ usměje se na ni ten vysokej a ona se málem rozpustí.

„Když jsem tu před prázdninami soutěžil v plaveckém závodě, hned se mi tu zalíbilo. Ale rodiče chtěli, abych zůstal na staré škole,“ lichotí naší barabizně dál Tom. Proč zástupkyni rovnou nevleze do prdele? S přehledem by se tam vydal. Tam se vydá pomalu celá škola, jak je ten zadek obrovskej!

Otočím a jdu ke dveřím.

„Time?“ zavolá na mě zástupkyně. „Můžeš doprovodit Toma k východu školy?“

To ten blbec netrefí ven? Kývnu ale hlavou, za odpověď mi ani jeden nestojí. Kluk se rozloučí a jde za mnou. Během jejich rozhovoru zazvonilo, takže jsou chodby prázdný. To, že přijdu pozdě do hodiny, mě netankuje. Kromě Dílen, který беру vážně, školu nijak nežeru.

„Po školách mě vždy provázeli premianti, ne vůdci místního gangu,“ ozve se arogantně ten kluk. Je to debil. Takových kreténů má naše škola dost a dalšího fakt nepotřebuje.

„Škola vypadá tuctově, ale má co nabídnout,“ řekne dole pod schody naprosto jiným tónem. Ohlídnu se po něm a uvidím, že zírá do chodby ke skřínkám. Tam stojí osamocený Key a dává si věci do skříňky. Jó, takhle to je?! Tak fajn, pomyslím si škodolibě.

„To až k vám dorazily ty zprávy?“ zeptám se ho s vážným výrazem.

„Jaké zprávy?“ podívá se na mě on nechápavě.

„No o něm,“ kývnu ke Keyovi. „Myslel jsem, žeš o tom slyšel, a proto na něj zíráš.“

„O čem jsem měl slyšet?“ zamračí se Tom.

Tebe si vychutnám, usměju se v duchu. „No tom, že má tu nemoc,“ zašeptám.

„Tu nemoc?“ nechápe, blbec.

„Tu, která se dá chytit, když šukáš bez gumy!“

Tom vykulí oči a já pokračuju.

„Zjistilo se to na konci prázdnin a on musel udat všechny svoje milence. Řeknu ti, že tak dlouhej seznam zákazníků nemají ani letecký společnosti! Jeho prdel musí být jak tunel pro kamiony! Byl z toho fakt velké poprask, byli tam samí starší páni. To víš, ti letí na takový rádoby nevinný chlapečky! Dokonce do toho byl namočeněj i kapitán našeho plaveckýho týmu!“

Tomovi spadne čelist a já mám co dělat, abych to nepokazil a nezačal se řehtat na celý kolo. On mi jen kývne a vyjde ze školy. Dívám se na něj a vidím, jak papíry s přihláškou do našeho ústavu hází do koše.

Usmívám se ještě chvíli potom, co jeho auto vystřelí z parkoviště tak rychle, že na zemi zůstane guma z pneumatik.

„Proč se směješ?“ ozve se za mnou Keyův hlas a mně úsměv spadne.

„Proč nejsi v hodině? Už zvonilo,“ upozorním ho.

„Ty tam taky nejsi,“ pokrčí rameny Key.

„Ale u mě je normální se ulejšvat.“

„Mám propustku, jdu na pohřeb. Umřela mi babička,“ řekne a já se cítím jako naprostej pitomec.

„Aha.“

„Byla nemocná,“ pokrčí rameny Key, ale je vidět, že od srdce mu to nejde. Úmrtí v rodině je vždycky hnusný.

„Sorry.“

„Děkuji,“ usměje se smutně.

Ze dveří vyjde školní superstar Nick a hlásí Keyovi.

„Můžeme jít.“ Pak si všimne mě a ztuhne. Podívá se na Keye, pak na mě, zase na Keye a zase na mě. Raději zalezu do školy, aby si naše školní hvězda neukroutila palici. Asi spolu fakt něco mají, napadne mě, když jdu na hodinu. V tomhle případě je dost jasný, kdo je při sexu za tatku a kdo za mamku. Jemnej Key je ta ženská, zatímco svalnatej Nick je za chlapa.

Učitel se ani neptá, kde jsem byl. Všichni mě znají až moc dobře, ví, že by zbytečně plýtvali energií.

ČTVRTEK

Zase jsem přespal u CC, takže mě vzbudí kopanec do žeber.

„Zapracuj na svém buzení,“ poradím jí, když si protírám oči.

„A ty na svém sluchu! Nemusela bych tě kopat, kdybys slyšel budík,“ vrátí mi to ona.

Doma se najím a pak jedeme do školy, kde většinu hodin prospím. Vzhůru jsem jen na dílny a tělák, a v tom jen proto, že máme pošahanou učitelku, která nestrpí ulejšování. Fyzická práce mi nevadí, ale nějaký trapný skoky do dálky nebo výšky mi nepřipadají nijak skvělý.

Proč jsou školy tak nudný? Když člověk od začátku ví, čemu se chce v budoucnu věnovat, proč ho nutí absolvovat i nudnou školu, kterou nepotřebuje? Proč nejde, aby šel rovnou do učení na svůj vysněnej obor? Ušetřilo by se času i peněz, a navíc by se naučil víc o svém předmětu, takže by byl potom ještě lepší. Dřív se to tak přece dělalo, ne? Lidi se od mala učili jen jeden obor. Třeba, když ho podědili po otci, a tak v tom pak byli dobří. Proto taky hodně věcí z minulosti vydrželo dodnes. Ale po nás zůstane velký hovno! Navíc za nás všechno už dělají stroje, ruční výroba prostě ustala. Pro lidi byla asi moc drahá. A moc dobrá!

Oli nemá ani dnes plán, takže v Dílnách slyším nadávání pana Poliskiho.

Doma zajdu do kůlny, kde spravím rozbitou židli, které upadla noha, protože jsem se na ní houpal.

„Ty jsi tak šikovný!“ chválí mě máma, když ji přinesu do kuchyně.

„Hm.“

Rychle se najím a zapadnu do pokoje, snažím se mít co nejmenší třecí plochu s Markusem.

PÁTEK

Ráno mi u snídaně přijde smska.

Cristiano: Ahoj, měl bys na mě dneska čas?

Já: V kolik?

Cristiano: V šest?

Já: Kde?

Cristiano: U mě.

Já: OK.

Cristiano: Těším se na tebe.

„Kdo ti píše?“ zajímá mamku.

„Kamarád, jestli za ním dneska večer přijdu. Má novou hru,“ vymluvím se polopравdou. Hra to bude určitě, Cristiano si rád hraje. Navíc to bude i na dlouho, s jedním číslem se nespokojí. Ale zase dobře platí a není sobeckej, takže z toho budu mít něco i já.

„Po škole přijdeš domů?“ vyptává se ještě dál mamina.

„Jo.“ Chci se před tím převlíknout a nechat doma batoh se školními věcmi.

„Dobře.“

Ve škole si odchytnu Vana a varuju ho, že mu rozbiju zbytek jeho ksichtu, pokud nenechá Oliho a mě na pokoji! Naštěstí ten debil má aspoň pud sebezáchovy, takže mi to odkýve.

Doma se trochu najím, než vyrazím ke Cristianovi. V šest hodin jsem u něj v bytě. Je to normální nájemný byt, jen dvě místnosti, kromě obrovské televize tak není nic drahého. Vybavení je spíš starší, ale je zachovalý. Asi proto, že Cristiano si sem nikoho nevodí. Teda kromě mě a já mu to tady nezničím.

„Ahoj Timmy,“ nahne se ke mně a dá mi pusu na tvář. Na pusu mu nedovolím. Rád se líbu, ale ne s Frankem a Cristianem.

„Ahoj,“ jdu dovnitř. Je tam už nachystaný stůl a na něm jídlo. Cristiano mě vždycky pohostí, a navíc mu to dělá radost. On mě má rád. Dokonce mi to několikrát řekl. Já ho rád nemám, ale nevadí mi. Aspoň je na mě vždycky hodnej a vím, že neudělá nic, co by mi vadilo. Na rozdíl od Franka, kterej je fakt bastard.

Najím se, ale ne moc, pak bych byl nepoužitelný. Cristiano, který nejedl, přijde ke mně. Není to hezkej chlap. Měří asi jen 165 cm, má pupek a chlupatý záda. Na hlavě má kudrnatý krátký vlasy, obličej je kulatej a neustále červený. Velkej nos i předkus. Nedivím se, že nemá normálního přítele, ale musí si chlapa kupovat.

„Můžu?“ zeptá se a kývne k mému klínu.

„Jo.“ Sedím na jeho pohovce, on stojí přede mnou a vyčkávavě se na mě dívá.

Cristiano si klekne a rozepne mi poklopec. Pak mi vytáhne ptáka a začne si s ním hrát. Jinak to nazvat nejde. Tře si ho o tvář, pusinkuje ho, oblizuje, hladí, a když už jsem tvrděj, tak mi ho vždycky stáhne dolů a dívá se, jak vyskočí do prostoru. Je jak děcko! Ale zase vím, že

mě udělá. Když mi ho kouří, tak vždycky na chvilku přestane, aby se mě zeptal, jestli se mi to líbí. Je jak pejsek, co žadoní pochvalu od pána. Pak mi vysvěleče oblečení, vysvlíkně i sebe a čeká, až si navlíknu kondom, pomazu ho gelem a gel namatlam i na Cristianův otvor. On si lehne na záda, rozevře nohy a čeká. Moc hezkej pohled to teda není. Jeho pták je velkej asi jako desetiletýho kluka, koule jsou až moc chlupatý a pupek vyvalenej. Spustím se a zajedu do něj. Počkám, až se uvolní, a začnu přirážet. Cristiano obtočí nohy i ruce kolem mě a kňučí jako nějakej pes. Přitahuje se mě pořád blíž a do ucha mi, mezi pokňouráváním, šeptá moje jméno. Vsunu jednu svoji ruku mezi naše těla a začnu mu ho honit, takže se brzo udělá. Stiskne mě přitom jako Kraken pirátskou loď a vykvikne mi do ucha.

Po něm se udělám i já. Snažím se vymanit z jeho objetí, ale nepustí mě. Teprve, až se vydechá, uvolní smrtící stisk a já se pořádně nadechnu.

„To bylo krásný, Timmy.“

„Hm.“ Krásný bych to nenazval, ale proč ne. Sundám si kondom, zasukuju ho, vyhodím a oťru se.

„Máš ještě čas? Stihneme ještě jednou?“ zeptá se s nadějí Cristiano, který ještě leží na podlaze.

„Jednou jo.“ Jdu se zatím napít a nabrat trochu síly. A taky ještě něco sníst, protože jídlo je fakt dobrý. Vařit teda umí. Proč nedělá vlastně kuchaře? To by ho určitě uživilo dobře. Sice nevím, co přesně Cristiano dělá, ale kuchař není určitě. Dělá něco v kanceláři, ale co přesně, to netuším. Možná účetní, tipnu si, když si ho prohlížím. Vypadá jako účetní. Takovej ten útáplej a ustrašenej typ.

Domů se dostanu až v deset. Cristiano chtěl ještě dvakrát a já si tak vydělal dost peněz.

Máma a Markus sedí na sedačce a dívají se na televizi. Jestli takovej budu za deset let, tak si to radši půjdu hodit.

„Ahoj Timothy, jak ses měl?“ zeptá se máma, když odtrhne zrak od televizní obrazovky.

„Dobrý. Jdu do pokoje,“ odcházím chodbou k mému pokoji.

„Nemáš hlad?“ křikne na mě mamina.

„Ne, jedl jsem.“

„Tak dobrou noc,“ uslyším ji ještě za sebou.

„Dobrou.“

Zalezu do pokoje, kde shodím oblečení. Sprchoval jsem se u Cristiana, nesnáším, když jsem od něj a smrdím jeho potem. Navlíknu si pyžamové kalhoty, padnu do postele a začnu si na mobilu prohlížet net. Za chvíli slyším, že máma a Markus jdu spát, a o pět minut později uslyším z jejich ložnice úplně jiný zvuky. No to snad ne! Už s tím dejte pokoj! Vytáhnu si rychle sluchátka, nacpu si je do uší a pustím si nahlas hudbu. Sice bych fakt rád slyšel Markuse sténat, ale to by muselo být kvůli mně! Po půlhodině si odvážím sluchátka sundat. Jo, už je ticho, takže se zvednu a jdu si do kuchyně pro pití. A narazím tam na polonahýho Markuse. Má na sobě jen spodky, je spocenej, růžovej a pije u pultu ze sklenice vodu. Bože, já vím, že nejsem zrovna nejhodnější člověk, ale tohle je přece jen týrání! Dívám

se na něj, on si mě ještě nevšiml. Stojí ke mně bokem, jeho břišní svaly se vlní, když pije, boule ve spodkách přímo žadoní o to, abych ji prozkoumal.

Markus dopije, položí skleničku a otře si pusou. Rychle zacouvám do pootevřené koupelny, aby mě neviděl. Počkám, až se vrátí do postele a vyjdu. Naliju si vodu do jeho sklenice, která zůstala na pultu, a napiju se z ní. Tak tohle je asi nejblíží, co se dostanu k jeho rtům.

Když se vrátím do svého pokoje a vzpomínám, jak jsem ho uviděl poprvé. Máma pořádala párty na seznámení s Markusem. Pozvala i sousedy, aby tam nebylo napětí (zná mě dobře). Předtím se mnou měla takovou tu řeč, že nechce být do smrti sama, že tátu milovala, ale už je pryč, že potřebuje mužskou oporu, že brzo odejdu z domu a co ona... Znáte to, ne? Tak jsem jí řekl, ať si ho klidně vezme. To jsem ho ale ještě neviděl.

Pak, na té párty, vešel na zahradu mladej usměvavej kluk v riflích a já si řekl: No do prdele, budu mít nádhernýho bráchu. Hned mě začali napadat sprostárničky a nápady na téma *Sourozenecká láska*, ale to mě přešlo, jakmile mi ho máma představila. V tu chvíli se mi hlavou honili úplně jiné věci, něco jako: kurva, do piči, to snad ne!

Natáhl ke mně opálenou ruku, ale já mu svoji podat nemohl. Raději jsem se otočil a odešel za CC, která se koupala u nich v bazéně, a k nám na párty jsem se už nevrátil. Až večer, když už byli všichni pryč.

Máma se mě několikrát ptala, proč jsem se tak choval. Nedokázal jsem jí na to odpovědět. Taky co říct, že? Mami, chtěl bych šoustat s tvým přítelem?

Celou dobu, co spolu chodili, jsem se snažil mu vyhýbat, dokonce jsem ani nešel na svatbu, což máma obřečela. Choval jsem se hrozně, ale nemohl jsem s ním mluvit nebo být v jeho společnosti. Ale ani usilovné vyhýbání nepomohlo a já se do něj zamiloval. A on leží každou noc vedle mámy, spí s ní, patří jí. A já? Ke mně si snaží vybudovat otcovo-kamarádský vztah. O ten já nestojím.

SOBOTA

„Co máš dneska v plánu?“ zeptá se mě máma u snídaně.

„Musím zajet do obchodu pro dřevo na ten projekt.“

Je to jedna z mých oblíbených činností. Rád chodím po obchodě se dřevem, čichám jeho vůni a prohlížím si desky.

„Markus tě tam může zavést,“ nabídne hned máma. Proč ho i mě do toho nutí?! Měla by se už smířit s tím, že my dva kamarádi nebudeme.

„To je dobrý,“ odmítnu.

„Na kole to asi neodvezeš,“ ozve se i on. Jasně, přece neexistuje nesouhlasit se svojí novomanželkou.

„Může mi někdo z vás půjčit auto,“ navrhnu řešení. Řidičák mám, tak by to snad nebyl problém.

„Odvezu tě,“ řekne znovu Markus a podívá se přímo na mě. Nemám rád, když to dělá, mám chuť ho vždycky obejmut a...

„To mi jako nevěříš, že mi ani auto nepůjčíš?“ rozčílím se raději, než abych padl do sebelítosti. Ale jeho to stejně nerozhodí, je pořád stejně nepřirozeně klidnej.

„Věřím ti, ale stejně budeš potřebovat pomoct. Dřeva bude hodně,“ argumentuje dál Markus.

„Nejsem žádněj zdechlák, unesu to sám.“ Vždycky jsem si poradil a i si sám vystačil. A jsem na to hrdej!

„Nemůžeš jednou přijmout moji pomoc?“ podívá se mi znovu přímo do očí Markus. Chvíli se na sebe jen díváme, než já povolím.

„Fajn.“

„Pojedeme hned po snídani?“ upřesňuje si ještě.

„Jo.“

Najíme se, v pokoji na sebe hodím kraťasy a vytahané tílko, na nohy řapky, vezmu peněženku a jdu ven k autu. Markus tu ještě není, ale ségřina máma sedí před domem na židli, kde dost často hlídkuje, aby jí neutekl žádný sousedský drb.

„Ahoj Time, kam jedeš?“ křikne.

„Do obchodu. Kde je CC?“

„Je někde venku s kamarádkama.“

„Už jsem tady,“ ozve se ode dveří Markus. Převlíknul se do starých riflí a jednoduchého trika. V tomhle vypadá tak na dvacet pět, maximálně!

„Ahoj Markusi,“ pozdraví i jeho sousedka, ale na rozdíl od pozdravu pro mě je v tomto něco úlisného.

„Dobrý den,“ odpoví ji odměřeně Markus a přejde ke svému autu, kam se posadí a otevře mi dveře. Vlezu si na sedadlo spolujezdce a on vycouvá z naší cesty. V autě začne hrát hudba, a to, k mému šoku, Led Zepellin.

„Tos pustil kvůli mně?“ kývnu k rádiu. Jestli je to jeho další pokus, jak se skamarádit, tak si to mohl odpustit!

„Ne, já je poslouchám normálně. Máme stejné hudební vkus. Aspoň podle toho, co slyším z tvého pokoje,“ usměje se.

Nemůže mít jiný vkus?! Doteď jsem nenašel nic tak hrozného, aby mě to odradilo nadobro.

Do obchodu zajedeme bez řečí, jen posloucháme hudbu.

„Nazdar Time,“ pozdraví mě pan Roberts, majitel obchodu a prodavač v jednom. Jezdím sem docela často, navíc si vždycky pokecáme, takže se známe docela dobře.

„Zdravím,“ usměju se nazpět.

Markus ho vzorně pozdraví, ale jinak se do naší konverzace nezapojuje.

„Co to bude dneska?“ otočí se tedy majitel obchodu na mě.

„Třešňové dřevo, tady je množství a rozměry,“ podám mu lístek s mými výpočty.

„Je toho docela dost. Co budeš dělat?“ zajímá se pan Roberts.

„Stůl a židle. Pololetní projekt.“

„Jeden stůl a čtyři židle?“ podívá se na výpočty.

„Ne, jen dvě židle,“ zakroutím hlavou.

„Tohle ti vystačí na čtyři.“

„Já vím, radši si toho vezmu trochu víc. S třešňovým dřevem jsem ještě nepracoval, nevím, jak bude reagovat, tak pro jistotu,“ pokrčím rameny. Pokud vše vyjde, tak židle budou čtyři.

„Jasně. Pojď za mnou,“ kývne mi pan Roberts.

Jdeme dozadu, do skladu dřeva. Cestou, kolem ostatních dřev, se sem tam dotknu nějakého dřeva. Nemám rád chladné materiály, jsem na teplé, živé.

„Tady to je,“ ukáže pan Roberts do jednoho rohu.

Jdu k hromadě a přičuchnu si ke dřevu. Krásný, usměju se a rukou ho pohladím.

„Přišlo včera.“

„Je perfektní. Naložíme ho,“ kývnu mu.

„Zajdu pro vozík.“

Pan Roberts odběhne a já se zase skloním ke dřevu a přejedu ho rukou. Není opracované, takže se mi pár třísek zapíchne do dlaně, ale nevadí. Má výrazné letokruhy, není v tom žádná pravidelnost, což se mi líbí. Znovu si k němu jako nějaký feťák přičichnu. Vůně dřeva je jedna z nejhezčích, co znám. Nejde ji ani napodobit, i když se o to někdy snaží osvěžovače vzduchu. Ale pořád je tam cítit nějaká hnusná chemie, která se do lesa a ke dřevu nehodí. Jednou si postavím srub, celej ze dřeva a jen s dřevěným nábytkem. Dokonce i vanu chci dřevěnou, jen záchod bude klasickéj.

Přejíždím rukou dřevěné desky. Některé jsou tvrdé, jiné měkké, že by je člověk ohnul i rukou.

Najednou si uvědomím, že nejsem sám. Zvednu hlavu a narazím na Markusův upřený vážný pohled. Úsměv mi hned spadne. Otočím se k němu zády a začnu si vytahovat třísky z dlaní. Pořád ale jeho pohled cítím. Co tak civí?! Taky mě mrzí, že jsem se před ním ukázal. Myslím, jako uvolněnej. Nerad tuhle stránku někomu ukazuju. Takovýho mě zná jen máma a CC. On na to nemá ani právo, ani nárok!

Naštěstí pan Roberts přijede se vysokozdvížným vozíkem a nabere požadované množství dřeva. Pak s tím odjede k autu a my dva ho tiše následujeme.

Všichni tři společně vše naložíme na korbu auta a já jdu k pokladně to zaplatit.

„Přemýšlel jsi o tom?“ zeptá se mě u pokladny pan Roberts. Víím, co myslí. Během prázdnin mi nabídl práci. Abych sem nastoupil po maturitě.

„Přemýšlel. Nejsem si jistej. Ne, že by se mi tady nelíbilo, ale chtěl bych spíš něco ze dřeva vyrábět, než prodávat. Ještě si to promyslím. Vždyť do maturity je ještě daleko a během roku tu na plnej úvazek pracovat nemůžu. Každopádně díky moc za nabídku.“ Vážně si jí vážím. Pokud by se mi nepodařilo vyrábět nábytek, tak tohle je druhá nejlepší možnost, čím si vydělávat.

„Tak popřemýšlej a během roku mi dej vědět. Byl bych rád, kdyby tady dělal někdo, kdo k tomu má nějaký vztah. Ne, jak to moje trdlo doma,“ povzdychne si. Jeho syn je na tohle nepoužitelný, znám ho od vidění a nerozená buk od dubu.

Natáhnu kartu, abych zaplatil, ale přes mé rameno se natáhne svalnatá paže se svojí kartou. Překvapeně se otočím na Markuse. Myslel jsem, že čeká v autě.

„Co děláš?“ zeptám se ho ledově.

„Platím,“ řekne prostě.

„Je to můj projekt.“

„Je to školní práce, takže ji platím já,“ podívá se na mě Markus. Stojí těsně za mnou, musím bojovat s touhou přitisknout se svým tělem k jeho.

„Já si to zaplatím,“ trvám na svém.

„Děláš to do domu, takže za to zaplatím já.“ Ani on nechce ustoupit. Občas dokáže být taky tvrdohlavý, i když v jeho případě

bych tomu spíš říkal vytrvalost. On nemá žádné hnusné vlastnosti, je to klasickéj klad'as.

„Měl to být dárek pro mámu, takže za to zaplatím já!“ Teď už jsem vážně naštvanej. Ostatně, to je nejčastější moje nálada v jeho blízkosti.

„Tvůj dárek je práce a výroba, můj materiál,“ odmítá Markus ustoupit ze svého rozhodnutí.

„Já peníze mám!“ vzteknu se.

„Tak si je šetři,“ poradí mi klidně.

„Nechci! Chci to koupit mámě!“ málem si u toho dupnu nohou. Už dej pokoj a nech mě si to zaplatit!

„Víš, jakou bude mít radost, že jsme jí dali společný dárek?“ podívá se na mě Markus významně. Ten vyděrač!

„Time?“ ozve se pan Roberts.

„Vemte jeho kartu,“ zasyčím skrz zuby.

Pan Roberts projede terminál Markusovou kartou, vrátí mu ji spolu s účtem a pak se obrátí na mě.

„Kdo to je?“ kývne k Markusovi, který stále stojí za mnou. Kdyby aspoň kousek ustoupil.

„Můj papá,“ prsknu.

„Cože?“ nechápe pan Roberts a já se mu ani nedivím. Markus jako můj otec fakt nevypadá.

„Máma se znovu vdala,“ objasním mu situaci.

„Aha. To je dobře. Truhlila pro tvého tátu hodně dlouho, zaslouží si být šťastná,“ pokýve pan Roberts hlavou.

„Jo, všichni jsme šťastní!“ řeknu ironicky.